

Arrest

nr. 47 551 van 31 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. PIROTTE, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren en opgegroeid in Astrakhan, Russische Federatie.

Omwille van problemen met uw stiefmoeder vertrok u in 1996 op 16 jarige leeftijd naar uw moeder in Tsjetsjenië.

U heeft er het einde van het eerste conflict meegemaakt. U vestigde zich uiteindelijk in Grozny en handelde in olie en petroleum. U had toen enkel een Sovjetpaspoort onder (uw echte) naam Turko Takhayev, welke u nog bekomen had in Astrakhan. In Tsjetsjenië heeft u zich niet laten registreren.

Bij het begin van het tweede conflict sloot u zich aan bij het Tsjetsjeens verzet in een groep onder commando van Abdul Melik Mezhidov. U heeft posities gehad in het Nadterichni district en rond Grozny met het oog op een corridor voor strijders die uit Grozny wilden vluchten. Na enkele weken op de vlucht te zijn geweest, keerde u terug naar de vlakte. U verbleef vervolgens in Shali, bij de familie M.(...). Deze familie had bij het begin van de eerste oorlog als vluchteling bij jullie in Astrakhan verbleven.

In 2001 werd u een eerste keer aangehouden omdat u in het huis verbleef waar men op zoek was naar een aantal strijders. U diende een verklaring te schrijven en hun een granaatwerper te bezorgen. U heeft dit gedaan, waarna u gerust werd gelaten. Vanaf 2002 hielp u regelmatig het verzet. Zo hielp u wapens te verbergen, u bracht levensmiddelen naar de basissen van het verzet, en twee maal heeft u deelgenomen aan militaire acties.

In Shali maakte u deel uit van een groep die de commendatura aanviel en later was u ook betrokken op de aanval van een Russisch konvooi. U maakte geen deel uit van één welbepaalde groep, u hielp waar het nodig en mogelijk was. In die periode had u een forma 9 en een attest van de dorpsraad op naam van Turko Chamzatovitch Khadziev. U werd tijdens de periode van uw engagement een tweede keer meegenomen bij een grootschalige operatie in Shali. U werd 15 dagen aangehouden, ondervraagd en geslagen. U diende een document te tekenen waarin u verklaarde mee te werken met de autoriteiten. U diende informatie te verzamelen over een bepaalde groep. U heeft getekend en werd vrijgelaten. U verbleef vervolgens ondergedoken bij verschillende mensen.

In 2003 kreeg u van mensen bij wie u verbleef de geboorteakte van hun overleden zoon, E.(...) G.(...). Op die manier kreeg u een intern en (later) internationaal paspoort op zijn naam.

Omwille van medische redenen ging u eind 2003 voor enkele maanden naar Baku. Na uw terugkeer was u niet meer zo actief in het verzet en af en toe werkte u in het zwart in de bouw.

In 2004 verbleef u bij M.(...) J.(...) in Shali. In november /december 2004 werd uw goede kennis S.(...) M.(...) opgepakt en vermoord. S.(...) werd in 2003 gedwongen voor de veiligheidsdiensten te werken, maar in werkelijkheid gaf hij nog steeds informatie door aan het verzet.

Omdat ook zijn neven werden opgepakt en u bang was dat ze u onder dwang zouden verklikken, besliste u te vluchten. U woonde ook zijn begrafenis bij en u vermoedt dat iedereen werd gefilmd. Een andere kennis van u, U.(...) I.(...), raadde u eveneens aan te vluchten. Hij zelf was ook gedwongen voor de Kadyrovtsi te werken, maar was van plan te vluchten U.(...) was reeds gevlucht voor de moord op S.(...).

U vluchtte eind 2004 uit Tsjetsjenië en de Russische Federatie.

U vroeg op 3 januari 2005 asiel aan in Polen.

U ontmoette er U.(...) I.(...) die u vroeg te getuigen over de aanhouding en moord op S.(...) M.(...) ten behoeve van een zaak voor het Europees Hof in Straatsburg die hij wou aanspannen tegen Ramzan Kadyrov.

U heeft inderdaad gezien dat autoriteiten het huis van S.(...) zijn binnengevallen.

U heeft in Polen ook een interview gegeven hierover aan een medewerkster van Human Rights Watch. U.(...) zelf vluchtte verder naar Oostenrijk waar hij asiel aanvraag en erkend werd.

In Polen kreeg u in januari 2007 een negatieve beslissing.

U verklaart ook dat uw voogd in Polen bezoek kreeg van onbekende mensen. U vermoedt dat het personen waren die voor de Russische structuren werkten.

U reisde na uw negatieve beslissing door naar België waar u op 30 maart 2007 een eerste keer asiel aanvraag onder de naam Hamzatov Elbrus. Op 24 april 2007 kreeg u van de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing en werd u gerepatriëerd naar Polen waar u een tweede asielaanvraag indiende. U werd er vastgehouden in een gesloten centrum.

Op 10 oktober 2007 zette u uw asielprocedure stop en vertrok u naar Oekraïne waar u een aantal maanden verbleef op zoek naar mogelijkheden om opnieuw naar België te gaan. In Oekraïne werd u immers aangeraden niet in Oekraïne te blijven omwille van het risico naar de Russische Federatie te worden gestuurd.

Op 4 juni 2008 kwam u opnieuw aan in België waar u op 9 juni 2008 een tweede asielaanvraag indiende. Omdat u verklaarde naar Tsjetsjenië te zijn teruggekeerd werd uw asielaanvraag in overweging genomen.

Op 13 januari 2009 is U.(...) I.(...) door Tsjetsjenen in Oostenrijk vermoord. Hij had ruchtbaarheid gegeven aan de zaak die hij wou aanspannen en had als insider informatie over de folterpraktijken van Kadyrov bekend gemaakt. Als kennis van U.(...) en mogelijke getuige in een zaak, is de moord voor u een bijkomend element in uw vrees voor de autoriteiten in Tsjetsjenië en de Russische Federatie."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Op basis van uw verklaringen moet echter vastgesteld worden dat u uw relaas en vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken.

U heeft vooreerst geen enkele aanwijzing kunnen geven omtrent uw identiteit.

Het ontbreken van een paspoort of andere documenten die uw identiteit bevestigen kan wijzen op het achterhouden van informatie over uw verblijf of vestigingsalternatieven binnen de Russische Federatie. Aanwijzingen omtrent uw identiteit zijn voor de Commissaris-generaal ook van belang om, eventueel, informatie aangaande uw persoon te controleren. Zeker in uw asiëldossier, waaruit blijkt dat u de laatste jaren diverse identiteiten hebt aangenomen, zowel in Tsjetsjenië als bij uw asielaanvragen in Polen en België, is het van belang een aanwijzing te hebben omtrent uw ware identiteit.

Omwille van de verschillende namen gebruikt in uw asielaanvragen, maar ook omwille van het feit dat u zowel bij uw eerste als tweede asielaanvraag in België een verzonnen relaas over uw problemen en verblijf heeft gegeven, moet gesteld worden dat u bewust getracht heeft de autoriteiten te misleiden en is uw algehele geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd.

U verklaart dat u een valse identiteit en relaas hebt aangenomen omdat u uw sovjet paspoort had verscheurd, omdat u gekend was als strijder en u dit aangeraden werd (CG I,p.7, CG II,p.5,11). U verklaart dat u geen documenten kan bekomen om volgende redenen : u heeft geen contact meer met uw familie, noch met uw moeder (sinds 1996), noch met uw vader, noch met uw zussen of broer (CG I,p.6,7; CG II, p.2.)

Nochtans verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u wel nog contact had met uw moeder en familie (Dienst Vreemdelingenzaken (Dienst Vreemdelingenzaken 12/6/2008, punt 17 en 19), hiermee geconfronteerd verklaart u dat u dit had gezegd omdat u toen een andere identiteit had (CG I,p.6).

Deze verklaring is niet logisch, er moet dan ook getwijfeld worden aan uw nieuwe verklaring dat u sinds lange jaren geen contacten meer heeft met uw familie.

U verklaart verder dat u geen gehoor krijgt wanneer u belt naar (de familie) van vrienden in Tsjetsjenië en die u zouden kunnen helpen met een paspoort (CG I,p.6) of het is hun niet gelukt contacten te leggen met iemand van uw familie (CG II,p.2) .

Tijdens de gehoren met het Commissariaat-generaal werd u meermaals gewezen op het belang van documenten en in het bijzonder documenten die uw identiteit kunnen aantonen, en werden u suggesties gemaakt indien u geen paspoort meer zou hebben (CG I,p.6,7,14; CG II,p.2,11,12). U heeft tot op heden geen enkel document of aanwijzing kunnen voorleggen.

Uit het laatste gehoor voor het Commissariaat-generaal blijkt bovendien niet dat u maximaal getracht heeft iets te bekomen. U heeft wel een aantal kennissen gecontacteerd (CG II,p.2,3), maar de Commissaris-generaal is van oordeel dat van iedere kandidaat vluchteling verwacht kan worden dat hij of zij maximale inspanningen levert en dat hij of zij één of ander document of aanwijzing van de identiteit moet kunnen voorleggen.

Daarnaast moet ook opgemerkt worden dat u geen enkel bewijs of aanwijzing kan voorleggen over uw verblijf in Shali en Tsjetsjenië tot eind 2004,

Ook op basis van uw verklaringen kan u niet aannemelijk maken dat u in de periode 2001-2004 (met uitzondering van een verblijf van enkele maanden in Baku begin 2004), in Shali verbleef. Zo weet u niet wie vanaf 2003 burgemeester was in Shali. Ook wanneer u met de naam wordt geconfronteerd,

weet u niet wie het is, evenmin weet u wie er nadien burgemeester was (CG I,p.10,11). Informatie over deze persoon en welke volgens informatie op het Commissariaat-generaal beschikbaar is, is toegevoegd aan uw dossier.

Geconfronteerd met uw gebrek aan kennis hierover verwijst u naar de burgemeester in 2000 (CG II,p.6), wat geen verklaring is voor uw gebrek aan kennis over de persoon in 2003-2004. U werd nog een aantal andere namen gegeven van personen welke in Shali werden opgepakt/ontvoerd of vermoord, maar ook over hen kon u geen informatie geven (CG I,p.10,11). Informatie over deze personen en welke volgens informatie op het Commissariaat-generaal beschikbaar is, is toegevoegd aan uw dossier.

Wanneer u algemeen gevraagd wordt naar feiten of personen in Shali in 2004, kan u hierop evenmin iets antwoorden (CG II,p.6).

Dit quasi volledig gebrek aan kennis over feiten in Shali voor uw vertrek uit Tsjetsjenië en de Russische Federatie, ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van uw verblijf in Shali voor uw vermeend vertrek naar Europa eind december 2004. Een chronologie van gebeurtenissen in Shali in 2004, en voor zover beschikbaar op het Commissariaat-generaal, is toegevoegd aan uw dossier.

Over uw verblijf in Tsjetsjenië in de periode 1996 tot het uitbreken van het tweede conflict eind 1999, moet opgemerkt worden dat u verklaart dat u zich in deze periode niet heeft geregistreerd noch nieuwe documenten opgevraagd.

U verklaart dat u een Sovjet paspoort had uit Astrakhan, dat u de noodzaak niet inzag, dat het niet verplicht was, en dat u er niet aan dacht (CG I,p.4; CG II,p.2). U verklaart nooit te zijn gecontroleerd in die periode (CG II,p.3).

Los van het feit dat er kan getwijfeld worden dat u nimmer werd gecontroleerd, kan alleszins verwacht worden dat, als iemand zich ergens (langdurig) vestigt, zoals bij u het geval was in Grozny, hij de nodige stappen zet om zijn verblijf te regulariseren.

Volledigheidshalve dient ook vermeld dat u, via de brief van uw advocaat dd. 22 oktober 2008, verklaart dat u voor 1996 bij uw schoonmoeder in Moskou verbleef en er naar school bent geweest (zie brief, p.3). Tijdens uw verklaring voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat u in Astrakhan verbleef bij uw vader en stiefmoeder, en dat u in 1996 naar uw moeder in Grozny ging (CG I, p.2).

Toen u werd gewezen op deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u nooit in Moskou heeft gewoond (CG I,p.3).

Gelet op de zeer uiteenlopende verklaringen kan niet aanvaard worden dat het een vergissing betreft, waardoor geconcludeerd moet worden dat u, hoewel u in dezelfde brief verklaart de volledige waarheid te willen vertellen, getracht heeft de autoriteiten te misleiden, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd.

Er moet verder worden opgemerkt worden dat, na de gehoren voor het Commissariaat-generaal, informatie is gevonden over S.(...) M.(...) waaruit blijkt dat hij kort tijd voor zijn arrestatie en dood betrokken was bij de moord op 2 politiemensen. Informatie over dit incident en welke volgens informatie op het Commissariaat-generaal beschikbaar is, is toegevoegd aan uw dossier.

Het is zeer eigenaardig dat u hierover niets vermeldt. U werd nochtans uitgebreid gevraagd over S.(...) en de motieven van zijn aanhouding en dood (CG II,p.7,8).

Het is moeilijk in te beelden dat, aangezien u nauwe kennis van S.(...) was, en aangezien de identiteit van S.(...) bekend was, u hiervan niet op de hoogte zou zijn. Een moord vanwege S.(...) werpt uiteraard een ander licht op zijn aanhouding en dood, kort na de moord. Het verzwijgen van dit feit doet vermoeden dat u ook over deze zaak niet de ware toedracht heeft verteld, en mogelijks ook een persoonlijke betrokkenheid verzwijgt.

Omwille van uw getuigenis in Polen voor het Human Rights Watch (HRW) in de zaak I.(...), omwille van uw band met I.(...), en omwille van de moord op I.(...), vreest u eveneens te worden geïdendeerd en vervolgd.

Wat betreft uw getuigenis is contact opgenomen met A.(...) N.(...) van het HRW. Zij bevestigt uw getuigenis, maar stelt dat zij u niet beschouwde als een getuige in de zaak I.(...). Zij beschouwde uw verklaringen niet geheel relevant voor haar onderzoek. Uw verklaringen zijn (ook op uw vraag) niet opgenomen in de zaak I.(...). De zaak I.(...) zou door het Europees Hof ook afgesloten zijn. De bronnen van bovenstaande informatie zijn toegevoegd aan uw dossier onder het antwoorddocument dd. 26/02/2010.

Omwille van deze elementen kan voor u, in de door u verklaarde hoedanigheid van (potentiële) getuige in de zaak I.(...), geen actuele en objectieve vrees worden vastgesteld.

Gelet op bovenstaande elementen (gebrek aan kennis over feiten en personen in Shali, gebrek aan documenten en aanwijzingen over uw identiteit en verblijf, discrepanties in uw verklaringen, ontbreken van objectieve aanwijzingen aangaande uw vrees), is de Commissaris-generaal van oordeel

dat hij niet over voldoende en objectieve elementen beschikt om u het statuut van vluchteling of het subsidiaire beschermingsstatuut tot te kennen.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De brief van uw advocaat dd. 22/10/2008 wijzigt voorgaande appreciatie niet. De brief betreft enkel feiten die aan bod zijn gekomen tijdens de gehoren voor het Commissariaat-generaal.

Het mailverkeer tussen uw advocaat en A.(...) N.(...) (HRW) als bijlage aan de brief van uw advocaat dd. 6/2/2009, kan voorgaande appreciatie evenmin wijzigen. In de motivering is reeds uiteengezet dat uw verklaringen aan het HRW een onvoldoende grond zijn voor een actuele en objectieve vrees.

Wat betreft uw verklaring dat u op een lijst van te elimineren personen zou staan (mail advocaat aan HRW 2/2/2009) dient opgemerkt dat het HRW niet kan bevestigen dat u op een lijst van te elimineren personen staat. Deze verklaring van het HRW staat eveneens in het antwoord van A.(...) N.(...), en is toegevoegd aan uw dossier.

Het intern en internationaal paspoort op naam van G.(...) E.(...) uit uw dossier in Polen betreffen valse paspoorten, of tenminste zijn het paspoorten die uw verklaarde identiteit van Turko Chamzatovitch Khadziev, niet kunnen bevestigen. Bijgevolg kunnen ook deze documenten voorgaande appreciatie niet wijzigen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 april 2010 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker benadrukt dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag "*de volledige waarheid*" heeft verteld en dat dit de reden is waarom zijn verklaringen die hij eerder heeft afgelegd, "*niet altijd overeenstemmen met de werkelijkheid*". Hij verwijst in deze context naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin geoordeeld werd dat het frauduleus karakter van een vorige asielaanvraag niet automatisch een latere erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in de weg staat.

Hij verklaart dat hij het Sovjet paspoort op zijn echte naam verscheurd heeft omdat hij als strijder gezocht werd door de Russische overheden -wat volgens hem "*geweten*" is van Tsjetsjenen die aan de gevechten hebben deelgenomen-, en hij er zo voor gezorgd heeft dat hij niet meer geïdentificeerd kon worden.

Hij houdt vol dat hij, in tegenstelling tot wat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft, geen contact meer heeft met zijn familie en hij daarom geen identiteitsdocumenten heeft kunnen verkrijgen. Vrienden of kennissen willen volgens verzoeker geen risico nemen voor hun veiligheid door op zoek te gaan naar dergelijke documenten van een "*Tsjetsjeens strijder*". Verder vergoelijkt verzoeker het ontbreken van enige aanwijzing omtrent zijn identiteit door "*de tijd die al is verstreken (waardoor mogelijks documenten voorgoed verloren zijn gegaan)*".

Bovendien, zo stelt verzoeker, bevestigt mevrouw N. van HRW dat zij met hem gesproken heeft en dat zij zijn getuigenis heeft genoteerd, ook al is er sprake van een vergissing gezien zij verkeerdelijk stelt dat hij haar zou hebben gevraagd zijn getuigenis uit het dossier voor het EHRM te houden.

Verzoeker laat gelden dat hij niet inziet wat hij nog meer had kunnen doen om documenten te krijgen op zijn echte identiteit en hij duidt het de commissaris-generaal ten kwade hem geen suggesties aan de hand te hebben gedaan om aan identiteitsdocumenten te kunnen geraken. Bovendien, zo stelt hij, zou het verkrijgen van dergelijke documenten van de Russische autoriteiten onder zijn echte naam, er op wijzen dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij wel informatie heeft kunnen geven over de periode van zijn verblijf in Shali. Hij benadrukt dat hij zelfs twee namen heeft gegeven van een burgemeester van Shali terwijl de informatie van het Commissariaat-generaal, aldus verzoeker, vermeldt dat er niet gevonden werd wie de genaamde G. als burgemeester is opgevolgd vanaf juni 2004. Ook stelt verzoeker dat het hem niet kwalijk kan genomen worden dat hij de *“exacte jaartallen”* waarin deze burgemeesters aan de macht waren, niet kan opgeven. Verzoeker besluit dat *“het dus helemaal niet is aangetoond”* dat de twee namen die hij gegeven heeft, niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

Hij voert ook aan dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle personen die in Shali wonen, kent zodat hij dus niet zomaar alle informatie kan geven over personen in Shali die zijn opgepakt en ontvoerd.

Betreffende zijn niet-registratie in Tsjetsjenië in de periode 1996 tot het uitbreken van het tweede conflict eind 1999, herhaalt verzoeker dat hij het niet noodzakelijk vond en er trouwens niet aan gedacht had om zich te registreren.

Aangaande de motivering van de commissaris-generaal dat van een persoon die zich ergens langdurig vestigt, verwacht kan worden dat hij de nodige stappen zet om zijn verblijf te regulariseren, stelt verzoeker dat dit *“een veronderstelling die louter subjectief van aard is en geen rekening houdt met het verleden van de eiser, die steeds oppositie heeft gevoerd tegen de gevestigde autoriteiten”*.

De uiteenlopende verklaringen betreffende zijn verblijf voor 1996, wijt verzoeker aan vertaalproblemen of vergissingen tijdens de consultatie met zijn advocaat die gebeurde met behulp van een tolk.

Dat verzoeker niet vermeld heeft dat S. M. betrokken was bij de moord op twee politieagenten, wijt hij aan het feit dat hij wel degelijk op de hoogte was van deze informatie, maar dat het *“nogal logisch”* is *“dat deze in de ogen van de eiser niets betekenen”* gezien de autoriteiten valse beschuldigingen fabriceren om vervolgingen te kunnen rechtvaardigen, wat volgens hem bevestigd wordt door de informatie van het Commissariaat-generaal.

Verder beweert hij dat het een algemeen bekend gegeven is betreffende Tsjetsjenië dat de autoriteiten vaak hun toevlucht nemen tot valse aanklachten en verdraaien van de feiten.

Bovendien benadrukt verzoeker dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal die het verhoor afnam, hem daarop had moeten wijzen zodat hij enige uitleg kon verschaffen.

Ook stelt verzoeker dat het nogal *“gratuit”* is om uit te gaan van een vermoeden van zijn betrokkenheid bij dergelijke feiten gezien er volgens hem geen objectieve indicatie in die richting bestaat.

Wat betreft zijn getuigenis voor “Human Rights Watch” in de zaak I., verklaart verzoeker dat hij wel degelijk heeft toegestemd dat zijn getuigenis mocht worden opgenomen in het dossier van voormelde zaak; *“waarschijnlijk”* heeft mevrouw N. van het HRW volgens hem twee getuigen verward met elkaar waardoor zij zich vergist heeft.

Verzoeker meldde nog aan de Raad per faxbericht van 3 juni 2010 dat de zaak I. voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet afgesloten is, maar nog steeds hangende is.

Naar hij schrijft blijkt uit de bijlage van voormeld bericht dat mevrouw N. bevestigt dat het mogelijk is dat zijn naam voorkomt op een andere lijst -dan deze waarvan zij weet heeft en waarover is gesproken met het Commissariaat-generaal- van te doden personen door de mannen van Kadyrov.

Volgens verzoeker kan het daarom niet uitgesloten worden dat hij een risico loopt vervolgd te worden in zijn land van herkomst en vraagt hij derhalve dat van hem de vluchtelingenstatus erkend wordt.

In ondergeschikte orde vraagt hij om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van voormelde wet van 15 december

1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er nog op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.4. De Raad onderstreept dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en elke asielzoeker in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot verzoekers asielrelaas.

Bovendien mag van verzoeker worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verzoekers uitleg dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag, wél de volledige waarheid heeft verteld, heeft slechts de waarde van een blote bewering gezien verzoeker reeds verschillende namen gebruikte bij zijn eerdere asielaanvragen en hij zowel bij zijn eerste als bij zijn tweede asielaanvraag in België, een verzonnen relaas over zijn problemen en verblijf heeft opgegeven. Hieruit blijkt dat

verzoeker bewust heeft getracht de autoriteiten te misleiden waardoor zijn algehele geloofwaardigheid ernstig is ondermijnd.

Aan verzoekers bewering dat hij “naar waarheid” geen contact meer heeft met zijn familie, terwijl hij het tegenovergestelde heeft verklaard voor de Dienst Vreemdelingenzaken, kan geen geloof worden gehecht.

Verzoeker doet in zijn verzoekschrift een poging om de onmogelijkheid aan te tonen omtrent het neerleggen van bewijzen met betrekking tot zijn identiteit; hij blijft evenwel in gebreke aan te tonen dat hij ernstige inspanningen heeft geleverd om documenten neer te leggen die zijn identiteit zouden kunnen bewijzen.

De kritiek dat de commissaris-generaal geen suggesties gegeven heeft over hoe hij aan identiteitsdocumenten zou kunnen geraken, snijdt geen hout gezien er hem tijdens de verhoren van 6 november 2008 en van 16 maart 2009 (zie de respectievelijke verhoorverslagen p. 6, 7 en p. 2, 11, 12) uitdrukkelijk op een aantal mogelijkheden gewezen werd. Het is ten andere trouwens zoals hoger reeds gesteld, niet de taak van de commissaris-generaal om lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

Daar waar verzoeker er op wijst dat mevrouw N. van HRW bevestigt dat ze in Polen met hem heeft gesproken en zijn getuigenis heeft genoteerd, moet vooreerst worden opgemerkt dat voormelde dame stelt dat ze gesproken heeft met ene “Elbrus Khamzatov”, zijnde een valse identiteit die verzoeker toendertijd zou hebben gebruikt; derhalve bestaat vooreerst zware twijfel omtrent de ware gesprekspartner van voormelde dame, bij het gesprek waarop zij doelt.

Daarenboven blijkt uit het antwoordschrijven van 18 mei 2010 van voormelde medewerkster van HRW dat zij haar ontmoeting met ene Khamzatov “**niet goed meer herinnert**”, “**slechts enkele notities heeft genomen**” (wat volgens haar betekent dat zij ofwel zijn verklaringen als irrelevant beschouwde ofwel hij zelf vroeg niets te noteren, in tegenstelling met het gesprek dat zij had met een zekere Aslan waarbij zij gedetailleerde nota's nam). Dergelijke elementen zijn te zwak om het relaas van verzoeker te ondersteunen.

Daarenboven draagt de opmerking van verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 6) dat dit een vergissing betreft in hoofde van voormelde dame wanneer zij stelt dat hij aan haar had gevraagd zijn getuigenis uit het dossier voor het EHRM te houden gezien niet hij, maar iemand anders, een zekere Aslan, haar dit had gevraagd, ook niet bij tot de reconstructie van de exacte inhoud van het gesprek.

Haar melding dat het mogelijk is dat Khamzatov dacht dat hij een getuige zou kunnen zijn in de zaak van I. indien het ooit tot een rechtszaak zou komen -wat op dat moment nog onduidelijk was-, is slechts de verwoording van een subjectieve bedenking van voormelde Khamzatov.

Haar melding dat de zaak inzake I. die ongeveer een jaar geleden in Wenen werd vermoord, in behandeling is voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, beïnvloedt de behandeling van de zaak van verzoeker niet.

Haar melding dat zij op de hoogte is van het bestaan van een -echte of een valse- “dodenlijst” van Kadyrov, wat volgens haar niet inhoudt dat Khamzatov's naam op die lijst voorkomt maar wel dat het mogelijk is dat de naam van Khamzatov voorkomt op een of andere lijst(-en), bevat te veel speculaties om er rekening mee te kunnen houden.

Bedoeld e-mailbericht werpt aldus geen ander licht op de zaak van verzoeker.

Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt er op gewezen dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

2.5. Zoals verweerder laat gelden, is het niet onredelijk te verwachten dat verzoeker minstens passief op de hoogte zou zijn van de naam van de burgemeester eind 2003 indien hij werkelijk in Shali zou hebben verbleven tot eind 2004. Verzoeker werd met deze naam geconfronteerd maar beweerde hem niet te kennen (zie verhoorverslag van 6 november 2008, p. 11). Bovendien is het inderdaad opmerkelijk dat verzoeker, wanneer hij geconfronteerd wordt met de naam van de burgemeester in 2003-2004, verwijst naar burgemeesters in de periode 2000-2002 (zie verhoorverslag van 16 maart 2009, p. 6).

Zonder dat van verzoeker wordt geëist dat hij “de exacte jaartallen” kent waarin bepaalde burgemeesters aan de macht waren, doen bovenstaande vaststellingen afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid inzake zijn verblijf in Shali tot eind 2004.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat van verzoeker wordt verwacht *“dat hij alle personen zou kennen die zouden wonen in Shali en dat hij zomaar alle informatie zou kunnen geven over de personen die zijn opgepakt en ontvoerd in Shali”*. Verzoekers totaal gebrek aan kennis omtrent personen uit Shali die werden opgepakt, ontvoerd of vermoord in 2004 is echter niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijk verblijf aldaar in die periode, aangezien kan worden verwacht dat dergelijke informatie via de media bekend raakt of mondeling door de inwoners wordt doorgegeven.

Waar verzoeker verwijst naar bepaalde incidenten waarvan hij melding maakte, merkt verweerder terecht op dat dit niet wegneemt dat verzoeker bij een tweede gehoor, gevraagd of hem in de dagen/weken vóór zijn vlucht nog bepaalde gebeurtenissen in Shali zijn bijgebleven (zatchiska's, gevechten, ontvoeringen, moorden, ...), hij het antwoord schuldig bleef (zie verhoorverslag van 16 maart 2009, p.6).

2.6. Wat betreft de afwezigheid van registratie in Tsjetsjenië in hoofde van verzoeker, schaarde de Raad zich achter de motivering in de bestreden beslissing. Gelet op het risico op controle is het inderdaad niet aannemelijk dat verzoeker niet de nodige stappen zou hebben gezet om zijn verblijf in Grozny te regulariseren. Overigens dient dit motief van de bestreden beslissing te worden samengelezen met de overige motieven. Aangezien verzoekers geloofwaardigheid reeds is aangetast door de overige motieven van de bestreden beslissing, kan niet worden aangenomen dat het gebrek aan registratie net zijn geloofwaardigheid zou bevestigen.

2.7. Aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende de plaats van verblijf van verzoeker vóór 1996, stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt deze incoherenties te verklaren of te weerleggen. Het feit dat de tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan een vergissing ten gevolge van een vertaalprobleem tijdens een gesprek tussen verzoeker en zijn advocaat, wordt niet aanvaard; verzoeker is immers zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij schriftelijk aan het Commissariaat-generaal overmaakt en verzoeker en zijn raadsman zijn slechts één partij.

2.8. Verweerder wijst er terecht op dat uit het verhoorverslag van 16 maart 2009 blijkt dat verzoeker uitgebreid werd ondervraagd over S. en de motieven van diens aanhouding en dood (zie het verhoorblad, p. 7 en 8).

Van verzoeker, een volwassen man, mag verwacht worden dat hij hierbij spontaan melding maakt van het belangrijke feit dat S. beschuldigd werd van betrokkenheid bij de moord op twee politiemensen, zelfs indien het ging om een gefabriceerde beschuldiging, wat door verzoeker overigens niet wordt aangetoond.

De aanvoering in het verzoekschrift (zie p. 11) dat verzoeker *“natuurlijk”* op de hoogte was van de beschuldigingen, komt te laat en herstelt de geloofwaardigheid niet. Het niet formuleren van een vraag daaromtrent door de ambtenaar van het Commissariaat-generaal is geen reden voor de kandidaat-vluchteling zelf om wezenlijke zaken in zijn relaas onvermeld te laten.

Wat de opmerking van verzoeker betreft dat het vanwege de commissaris-generaal nogal *“gratis”* is om zijn betrokkenheid bij de moord op twee politiebeambten te vermoeden, herhaalt de Raad dat van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij reeds van bij het begin alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag accuraat en gedetailleerd aanbrengt.

Verzoeker bleef hiertoe echter in gebreke wat zich verder tegen zijn geloofwaardig keert. Het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker niet de ware toedracht heeft verteld en mogelijks ook een persoonlijke betrokkenheid verzwijgt, wordt door de Raad gedeeld.

Bovendien dient de motivering van de bestreden beslissing in haar geheel beschouwd te worden en kan dit motief niet gelezen worden als zijnde de enige motivering waarop de weigeringsbeslissing is gesteund.

2.9. Uit wat voorafgaat volgt dat het relaas van verzoeker geen geloofwaardigheid verdient.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

In zoverre verzoeker zich voor zijn vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker die feiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus,

als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, niet worden toegekend.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad deelt onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE